

[illegible]

6th december, do you remember?

Βλέποντας μια σφαίρα να φεύγει από το όπλο ενός μπάτσου μπορεί κανείς κάλλιστα να καταληθεί από θλίψη για την «άτυχη και μοιραία» στιγμή. Μπορεί όμως επίσης να κοιτάξει πίσω από το στιγμιαίο γεγονός και να αναζητήσει τις συνθήκες και τις αιτίες κάτω από τις οποίες αυτό συνέβη. Σε αυτήν την περίπτωση -κι αν η παραμορφωτική οπτική του θεάματος δεν έχει ήδη κυριαρχήσει- η θλίψη και η απορία μετατρέπονται συνειδητά σε οργή.

ο φόνος ήταν η αφορμή, όχι όμως και η αιτία...

Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου ήταν βέβαια η αφορμή για να ξεχυθεί στο δρόμο ένα ετερόκλητο πλήθος, με διαφορετικές καταβολές, ξέχωρες εμπειρίες καθημερινότητας και -πολλές φορές- αντιτιθέμενα βιώματα. Θα ήταν κάποιος αρκετά αφελής (ή μήπως πιστός υπηρέτης του «νόμου και της τάξης»;) για να πιστεύει πως η δολοφονία αυτή απετέλεσε και την αιτία της εξέγερσης. Άλλωστε στις κυνικές μέρες που ζούμε ισχύει το μακάβριο ισοζύγιο του «μία ίσον καμία». Αυτό λοιπόν που οδήγησε σε ένα 15μερο βίαιο κοινωνικό ξέσπασμα απ' άκρο εις άκρον της ελληνικής επικράτειας ήταν οι συσσωρευμένοι καθημερινοί θάνατοι που συντελούνται σε μια ολοκληρωτική καπιταλιστική κοινωνία. Από τους θανάτους στα αστυνομικά τμήματα και τη συνοριογραμμή ως τα σακατέματα και τα βιτριόλια στους χώρους δουλειάς, από τον αργό θάνατο των ναρκωτικών και των φυλακών έως τη μεθοδευμένη ταρίχευση των μυαλών στα σχολεία, από τον ευνουχισμό των ψυχών στα διασκεδαστήρια και την εξαγορά των συνειδήσεων στους ναούς της κατανάλωσης, **ο κατάλογος των μικρών ή μεγάλων, των ακαριαίων, ή αργών θανάτων που βιώνουμε είναι ατελείωτος.**

η όχι και τόσο τυχαία στοχοποίηση της αστυνομίας!

Από την πρώτη κιόλας στιγμή της εξέγερσης η αστυνομία βρέθηκε στο στόχαστρο (όπως και άλλοι κρατικοί θεσμοί και οικονομικοί στόχοι) του ετερόκλητου πλήθους. Τμήματα πολιορκήθηκαν, περιπολικά πυρπολήθηκαν, αστυνομικοί δέχθηκαν υλικές και ηλεκτρικές επιθέσεις. Όχι τυχαία, όχι δίχως λόγο. Καθένας και καθεμιά που βρέθηκε στο δρόμο είχε στο πίσω μέρος του μυαλού, άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο, το βρώμικο ρόλο που η αστυνομία έχει αναλάβει για να δουλεύει απρόσκοπτα η καλοθαδωμένη καπιταλιστική μηχανή. Είναι ο θεσμός που αναλαμβάνει να θυμίζει με πυγμή και βία τους «κανόνες του παιχνιδιού» σε όποιον τοημήσει να αμφισβητήσει ή να ξεφύγει από τα αυστηρά πλαίσια της πειθαρχίας.

Θεωρούμε δεδομένο ότι η αστυνομία είναι σύμφυτη με το καπιταλιστικό κράτος. Αποτελεί έναν από τους κύριους θεσμούς διασφάλισης της εφαρμογής των αποφάσεων των «από πάνω» στις ζωές των «από κάτω». Μιλώντας ενάντια στην αστυνομία γνωρίζουμε πολύ καλά ότι μιλάμε ενάντια στο καπιταλιστικό κράτος. Επειδή όμως δεν μπορούμε να περιμένουμε με σταυρωμένα χέρια να απαλλαγούμε από την αστυνομική βία εναποθέτοντας τις ελπίδες μας στην τυχερή στιγμή που θα «παραπατήσει» το κράτος, οφείλουμε να παλέψουμε για την κοινωνική απονομιμοποίηση της αστυνομίας. Οφείλουμε να κινηθούμε ώστε να μειώνονται αντί -να αυξάνονται- οι ένστολες φρουρές, να απαιτούμε την αναδίπλωση και την εκδίωξη της αστυνομίας από όλο και περισσότερες σφαίρες της ιδιωτικής και κοινωνικής μας ζωής. Οφείλουμε να αναδείξουμε ότι μπορούμε ακόμα να συνεννοούμαστε και πως δε χρειαζόμαστε επιπλέον αστυνομία για να μας λύνει τις διαφορές. Οφείλουμε φυσικά να βάλουμε ένα τέλος στην οπλοκατοχή των διαφόρων σερίφηδων-μπάτσων που διαφεντεύουν και αρκετές φορές αφαιρούν τις ζωές μας, χωρίς ποτέ να υπάρχει τιμωρία για αυτούς. Δεν έχουμε ψευδαισθήσεις! Η αστυνομία δημιουργήθηκε για να τρομοκρατεί, να επιβάλλει, να χτυπά και ενίοτε να σκοτώνει. Και δεν τρώμε κουτόχορτο για να πιστέψουμε ότι αυτοί που δημιούργησαν την αστυνομία για να προστατέψουν τα συμφέροντα τους θα «τιμωρήσουν» ή θα αποπέμψουν τους «κακούς μπάτσους που σπιλώνουν το όνομα της υπέροχης αστυνομίας μας».

Μόνοι μας θα δώσουμε τις απαντήσεις στην αστυνομική βία.

Όλοι οι παραπάνω θα θέλανε και σπασμένα
μαγαζιά... Δεν τους έγινε η χάρη!

ΣΗΛΩΤΕΚΗ - ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΤΕΣ - ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ - ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ - ΤΥΠΟΦΟΡΕΣ - ΤΥΠΟΦΟΡΕΣ

[illegible]

Μόνο με την αστυνομία θα ήταν αδύνατο να επιτευχθεί το titάνιο έργο της πειθάρχησης των κοινωνιών. Πέρα από το ξύλο ή τη σφαίρα της αστυνομίας χρειάζεται και ο νομικός μανδύας δημοκρατικής επίφασης που θα σε ρίξει στη φυλακή, θα σου επιβάλει πρόστιμα ή στέρηση των δικαιωμάτων σου. Το είδαμε κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη, το βλέπουμε και καθημερινά. Η αστική δικαιοσύνη αποτελείώνει τη δουλειά της αστυνομίας. Είναι αυτή που διώκει μαθητές στη Λάρισα με τη χρήση τρομονόμου, είναι η ίδια που χρησιμοποιεί ευφυολογήματα τύπου κουκουλονόμου για να αναβαθμίσει σε κακούργημα απλές πράξεις αντίστασης των αγωνιζόμενων. Όσο απαραίτητο είναι να αναδειχτεί η φύση και ο ρόλος της αστυνομίας άλλο τόσο απαραίτητο είναι να κινηθούμε επιθετικά απέναντι στους σοφούς ιερείς της θέμιδος. Για όλους όσους βρέθηκαν στους δρόμους τον περασμένο Δεκέμβρη αμφισβητώντας έμπρακτα τους κανόνες μια ζωής δίχως νόημα υπήρχε πάντοτε ο κίνδυνος της σύλληψης και της φυλάκισης. Το να αφεθούν οι διωκόμενοι αστήρικτοι και ανυπεράσπιστοι απέναντι στην κατηγορίες της έδρας θα ήτανε μια μεγαλειώδης νίκη της απέναντι πλευράς, απλά και μόνο γιατί θα είχε καταφέρει να αποσυνθέσει το επίτευγμα της εξέγερσης: τους δεσμούς της έμπρακτης αλληλεγγύης, συναπόφασης και συλλογικής δράσης που κατακτήθηκαν μεταξύ διαφορετικών και αλληλοπρόσαλλων ταυτοτήτων. **Ως εκ τούτου είναι κομβικό να αγωνιστούμε για τη γενική αμνήστευση των κατηγοριών που βαραίνουν τους διωκόμενους της εξέγερσης.**

η «Μεγάλη» Δίκη και μια υπόθεση από τα παλιά

Το είπαμε και παραπάνω. Οφείλουμε να βάλουμε ένα τέλος στη δολοφονική επιθετικότητα των υπηρετών του νόμου και της τάξης. Και δε μπορεί παρά να μας προβληματίζει μια άμεση ή έμμεση πιθανή αθώωση του δολοφόνου Κορκονέα που θα εντείνει το αίσθημα προστασίας και σιγουριάς που απολαμβάνουν τα διάφορα τάγματα της δημοκρατίας και θα κάνει πιο ανασφαλείς για μας, τις απευκταίες συναντήσεις μας μαζί τους. Δεν ξεχνάμε όμως από ποια πλευρά βρίσκεται από τη φύση της η αστική δικαιοσύνη. Η πισώπλητη δολοφονία του Καλητεζά στις 17 Νοέμβρη του '85, με την οποία τόσο συχνά, επιτυχώς ή ανεπιτυχώς, παραλληληλίστηκε η δολοφονία Γρηγορόπουλου, δεν έχει σβηστεί από τη μνήμη μας όπως και καμιά από τις δεκάδες κρατικές δολοφονίες από τη μεταπολίτευση έως σήμερα. Η πρωτόδικη απόφαση καταδίκης του δολοφόνου αστυνομικού Μελίστα σε μόλις 2,5 χρόνια με αναστολή ακολουθήθηκε από τη τελική του αθώωση 5 χρόνια μετά. Κι όλα αυτά σε αντιδιαστολή με το πλήθος κατηγοριών και καταδίκων που μοιράστηκε απλόχερα σε εξοργισμένους, τόσο για τη δολοφονία όσο και για την αθώωση, διαδηλωτές και καταληψίες του Χημείου. Έτσι για να μην ξεχνάει κανείς ποιος κάνει κουμάντο. Η πιθανή θυσία του Κορκονέα από την αστική δικαιοσύνη στο βωμό της κοινωνικής ειρήνης ούτε θα μας εκπλήξει, ούτε θα μας καθησυχάσει. **Η ετυμηγορία μας, η καταδίκη του, η καταδίκη αυτού του συστήματος συνολικά, δεν μπορεί και δε θα είναι παρά κοινωνική.**